

TÓTH IMRE

A lélek nulla foka

PARNASSZUS KÖNYVEK

Új vizeken

XXXV.

Alapító főszerkesztő: Turczi István

Kuratórium:

Kántor Lajos, Kukorelly Endre, Lengyel Balázs

Orbán Ottó, Pomogáts Béla, Tandori Dezső,

Tarján Tamás, Turczi István

Sorozatterv (Urbán Tibor terve alapján): Varga Sándor

Olvasószerkesztő: Vass Tibor

A borítón Dürer metszete látható

Tipográfia: Takács József

Produkciós vezető: Pálos Anna

A kötet megjelenését támogatta:

Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Millecentenárium Kiadója
Zalaegerszeg Megyei Jogú Város Kulturális és Idegenforgalmi Bizottsága
Kvartélyház Kft., Zalaegerszeg

Budapest főváros XIV. Kerület Zuglói Önkormányzata

A LÉLEK NULLA FOKA

Ma Poncius Pilatussal reggeliztem. Azt mondja, van egy
karok nélküli szobor az antimon-parton.

Aki minden nap arra jár, láthatja,
ez még nem a halál.

Csak az látható, ami ég. A lélek nulla fokán, a gyulladásponton
túl. Építs új testet magadnak.

Mert eljön a fekete tanítvány, aki az idők rendjében érlelődött újra.
Arca mint a hó, szíve mint a holló.

Az istenkirályok városa előtt,
levetkőzöm a személyes ént,
kiiratkozom az élők sorából,
vesszőfutásom véget ér.

A halálod napján születtem,
én vagyok az utolsó ember,
az utolsó, aki még érti szavad.

BEATRIZ VITERBO KERESÉSE

Nem tudom, áll-e még a Garay utcai ház, hiábavaló reményeim színtere, de azt tudom, hogy az a perzselő februári délelőtt, amikor itt hagytad ezt a világot, csak az első volt egy végtelen változás-sorozatban. A te életedről nem tudok semmit, de az enyémről...

Mondhatnám, hogy úgy éltem, mint egy szent, de ez nem felelne meg a valóságnak.

Az a bűnöm, hogy nem tudok felejteni. Emlékszem életem minden egyes percére.

Emlékszem az iskolákra, könyvtárak ásító unalmára. Emlékszem a laktanyákra, a szögesdrótra, kerítésre, az emberek szagára. Az őrtoronyban, éjjel, könnyen megfordíthattam volna a fegyvert. Emlékszem a besúgókra, a vallatótiszt tekintetére.

„Hova jár, kik a barátai? És a szerelmei?” Emlékszem a fogda hidegére, az őr cigarettával kínál. Emlékszem a csillagos égre, a szabadulásra.

Te erről semmit nem tudtál. Élted a magad könnyelmű életét.

Mielőtt még engem is elnyel az Univerzum sötétje, és testem atomjaira hullik szét, elmondom, hogy semmi nem kárpótolhat érted. Tényleg semmi.

SZEMÉLYES ÉV

Üresség van bennem, üresség vagyok. Én vagyok
az, aki közelít fentről a leszállópálya felé.

Kényszerleszállás az anyagba.

Amikor szorít a gyomorban valami, és a szív vadul
zakatol. Börtönömre találok.

Jobb volt nem lenni. Szabadságom oda van.

Azt mondják, ez az átjáró. A kapu, egyik világból
a másikba. Persze, lehet, hogy nem kellene átkelnem
rajta. Fehér ruhában jövünk mindannyian, megőszült
hajjal. Csoportokba rendeződünk, pedig nem tudunk
róla. Hogy ki, kivel van, ki kinek barátja.

Van, hogy soha nem derül ki. Pedig néha elég egy óvatlanul
kimondott név, egy pillantás egymásra.

„Igen, ő is velünk van.”

Senki nem tudja, hogy mi van. Valaki áll a sarkon, és
hirtelen beléd karol. Talán még cigarettát sem kér.

Így vagyunk mindennel.

Azt hisszük, van valami, pedig ez még nem az. Nem valami.

Csak egyik állapotból a másikba.

A kert, ahonnan jövök, sohasem létezett.

Madarak ültek a fákon, a füveken bogarak.

Esett az eső, vagy nem esett.

„Kedves Valaki” címzéssel levelet kaptam, pedig én
nem vagyok valaki. És nem is senki.

A nedves kapualjban koldus kuporog.

Kalapjában gyűrött bankjegyek. Az én kezemben
mit találnak majd, ha kiásnak a hamuréteg alól?

Halottak fölött járok, de az élők sem különbek.

Mindenki a saját üzletét hajtja. Pedig lesznek idők,
amikor jobb lenne nem élni. És örül majd, aki
nem született.

Ismeretlen hatalmak akartak boldoggá tenni. De akarata ellenére senkit nem lehet boldogítani. Ami történt, már majdnem érdekes volt. De a legjobb, ami egyáltalán nem történt meg soha.

Ne bánd, amit nem tettél, mert utána kutyául éreztél volna magad. És azt se, amit megtettél, mert hiszen tudod, hogy nem te cselekszel.

Nagyapám fekszik az ágyon. Gyere ide, kisfiam – mondja.
Nem tudom, hogy akkor látom utoljára.
Apám is bejön, kezében cigaretta.
Most csak mi vagyunk itt, férfiak.
Az asszonyok a konyhában vannak.

Később, a srácokkal, egyforma ruhában.
Ide nem jöhet nő, csak álom formájában.
A ruha zöld, és a kilátás a dombokra,
A nyugati ablakon át.

Közelít a leszállópálya. Darabokra hullott lélekkel ülünk, de a biztonsági öv lefog. Rég eltávozott rokonok néznek be az ablakon. Mosolyogva integetnek.
Kávéval és szendviccsel várnak, tudom. Talán egy kis borral is kínálnak.

Minden összetört, ami nem, az is darabokban.
Lesz majd, mikor minden összenő. Újjáépülnek
a házak G. városában. És hajunk helyett majd
a fű is kinő.

És megint lesz egy átjáró, egy nem is várt,
ami visszavisz oda, ahonnan jövünk.
Ha kérdezik, hol jártunk, csak annyit tudunk:
„Rossz álmom volt, az, hogy egyszer éltem.”

Fényes ez az egyes leszállópálya. Kudarcot lehet,
dicsőségre cserélek. Hogy kit szerettem, felejtsem
el, amíg élek.
Úgy szólíhattok, ahogy akartok.

BERLIN, 1985

Reggel érkeztem a városba, zúgó fejjel, ahogy zúg a szél,
és a szárnyas angyalok. Távozásom is reggelre esett, ahogy
álltam a kivégzőosztag előtt. Egyszerre kaptad meg összes
levelem, írtad, ez a város negyven év után sem feledhető.

Nem tudom, ki voltam, mit követtem el, vagy épp
ellenkezőleg, büszke lehetek. Ahogy azt sem tudom,
áll-e még a Ring Café, ahol a kávé, és a hab egyaránt
élvezhető. Sör után tokaji, és parfé, ez a zagyvalék, akár
az élet.

Zörgő lánc talpak, és dörgő 88-asok.
„Ennyire hiányzol” – írtam. Egy bérelt szobában. Nem tudtam,
később mennyivel rosszabb lesz. Például most.
A fal innenső oldalán állunk, mégis másik oldalon.

Azon a nyelven azóta sem, egy szót sem. Későre jár.
Megint nem alhatok. Az angyalok lezuhantak a fákról.
Az élet továbbra sem élhető.

AZ ÖRDÖG NYUGALMA

Azt mondják, a férfiak nem sírnak, de ebben nem vagyok biztos. Úgy nézem, mintha ott se volna. Mintha üres lenne a helye. Ki az, aki szünet nélkül figyel?

Fekete napkorong gördül a horizont felett, a havas úton kiégett, alvó tigrisek.

A VALLATÓTISZT TEKINTETE

„Mire tízig számolok, Európában leszel.”

Lars von Trier: *Európa*

Meglepett az árulásod. Mintha hirtelen egy másik évszak kezdődött volna el. Az ezer év letelt. Nem volt egy jó inkarnáció, annyi szent. Az A-szabály, hogy ne légy szerelmes, a B-szabály, hogy ne bízd el magad. A többi már megy magától. Így van ez. Amit gondoltam, nem vált valóra. Talán jobb is. Van, mikor szégyen a siker. Egy lángoló Buddha zuhant a padlóra. Van, ami megy tovább. Felejtsük el.

METANOIA

A gyermek boddhiszatra, egy alföldi vasútállomáson, forró, nyári
délután, amikor
remeg a levegő a sínek fölött, találkozik későbbi önmagával.
Fejében a térkép, szívében életének terve. „Egész életed
eseménytelenül fog eltelni,
még a hadsereg sem hoz megváltást, nem fogod megtudni, milyen
érzés pusztá
kézzel ölni. Talán, ha az ejtőernyősökhöz jelentkeznél...
Nem fogod szeretni a gyávaságot, és az árulást, és ha valaki
névtelenül feljelent.
Szeretsz majd néhány nőt, de ők nem igazán értenek, mire apád
meghal, megtudod,
mi az igazi szeretet, és hogy az emberek nem érdemlik meg a
segítségedet.
Azzá válsz, amit elgondolsz.”
A gyermek boddhiszatra kinéz az ablakon. Az állomás remeg az
alkonyi fényben.
Elnyeli a lemenő nap a világot. Homlokára hidegvizes zsebkendőt
tesznek – „szegény,
félrebeszél, hógutát kapott.” – már nem akar semmit, csak azt, hogy
ne legyen más, mint egy közönséges
kisgyerek.

DEADLOCK (HOLTPONT)

Egyre nagyobb a dolgok nehézkedése.

Kafka sírjánál az idő. Dora Diamant az órájára néz: „Mennünk kellene kedves,
hiszen még annyi a látnivaló.”

A kerítésen túl munkások dolgoznak, egy autóból zene szól, külvárosi miliő.

Hányféle hadsereg vonult már el a temető előtt, és miféle tankok?

Én békével érkeztem. A metróban plakátok –'68 – egy illúzió vége.

Itt szeretnék maradni, ebben a temetőben, az árnyak között.

A kő előtt, vagy kint, a tankok alatt.

Azt mondják, a csodák csak egyszer történnek meg. De már az is az, hogy
megismertelek.

APPEL

Mint Kafka Prágában.
Utcáról utcára, házról házra,
Emeletről emeletre harcolva
A láthatatlan hatalom, a sötétség
Erői ellen. Ez vagyok én: katona
Ellenséges területen.

Elkészült az új világrend.
Összezsattannak a bokák a téren.
Feltámasztva minden, ami él.
De én nem ilyen rendet akartam.
És még szerencse, hogy nem is az enyém...

ARKTISZ

A történet a nulla felé tart. Szétszórt betűk hevernek a
földön. Aranyló Napkorongban állok.
Nincs visszaút, lenyeltem a könyvet. Ő bennem van,
és én őbenne.

CSENDES, ÉS ELPUSZTÍTHATATLAN

Ami titok, maradjon is az. A dolgok beérik önmagukkal,
de az ember nem érheti be önmagával.

Amikor gyermek voltam, gyermekként gondolkodtam.
Apám lerajzolta nekem az Univerzumot, és én nem értettem,
miért nevez meg benne minden dolgot. „Mert csak az lehet a
miénk, aminek nevet adunk” – mondta.

DÍSZ TÉR

Gábrriel az ablaknál áll, mögötte szolgáló angyalok sora.

Látja a nyüzsgő életet, öregséget, betegséget, halált.
Amiben neki nem lesz része. Nem tartozik közéjük soha.
Gábrriel elhagyja a várost. Nem várakozik többé arany
alkonyatban, gyémánt ég alatt. Amikor villám hasítja
ketté a teret.

Az emberek nem tudják, mi a szeretet. Gábrriel tudja.

Feláldozni magát valamiért, és közben, hang
nélkül, száj nélkül üvölni.

Szemben a templomtorony, és körben a dombok.
Ők már értik. És akik felébredtek.

Sárga fényben izzik a halott város. Ismerem lépcsőit, és
utcáit a kétségbeesésnek. Ismerem idejét a felejtésnek.

Nem várok másik életre. A mennyország elesett.
„Lombos gesztenyefák alatt, eladtál, s én eladtalak.”

ESŐFRONT

Ezüst sugarak törnek elő a földből.
Ittam az időből. Keserű volt.
Isten hiteles másolatai vagyunk.

Apám azt mondta, óvakodjam a démonikus
nőktől. Én persze nem óvakodtam.
Memóriatörlésre van szükség.
Hogy csak arra emlékezzem,
amire akarok.

Fejemen fülhallgatóval, veszem
elsüllyedt világok jeleit. Nem tudom megmenteni
őket. Ott vannak, a zöld víz alatt.
Néha felmerül egy hordó, vagy egy fadarab.

Teljesen szabályos életet éltem, csak belülről
voltam szabálytalan. Nem tudom, kinek tetszett,
kinek nem. De az esőnek – vége van.

A szerződés lejárt, add hát vissza a lelkem.
Be nem váltott ígéreteid, cseppkövekként lógnak.
A rejtett folyó felszínre tör.
A Medve leszállt az égből. Néha fog is a vízben halat.

TARTÓZKODÓ BUDDHA

Ha adhatok egy jó tanácsot, tanulj meg felejteni, hidd el, nem jó mindenre emlékezni. Ha angyalok fészkelik be magukat a szívbe, nehezen füstölöd onnan ki őket. Amikor feljön a felejtéscsillag az égre, emeld fel fejed, tépj ki egy hajszálat, és tekerd egy ágra. Aztán kerüld meg hétszer. Nincs értelme emlékezni arra, ami már elmúlt.

Mégis, egy utolsó emlék: kint vakító villanás, bent talán bort isznak éppen, a lökeshullám még kívül, de már számolják a másodperceket.

TELJES ELSÖTÉTÍTÉS

Amikor először ültünk le a fekete papírral letakart ablakok mögött, hogy az ebédlőasztalnál elfogyasszuk szerény vacsoránkat, még nem gondoltuk, hogy ez lesz belőle. Még a rádiót is le kellett halkítani, nehogy meghallja a szomszéd, hogy nem azt hallgatjuk, amit ő, és a körfolyosóra sem szabad kiállni cigarettázva, mint régen, mert a gyufa lángját megláthatja az ellenséges légierő.

Mikor felszálltam a villamosra, azt hittem, látlak még, de felduzzadt az idő, ma már mások ülnek helyünkön, mások eszik ételünket, mások szeretik asszonyainkat, mások nevelik gyermekeinket. Ott vannak mindenütt.

Mielőtt beáll a teljes hírzárlat, a rádiótilalom, még utoljára üzenek neked. Aki hallja, adja át! Azt üzenem, hogy ne higgy senkinek, mert ez nem az a föld, nem az az idő, és nem azok az emberek. És mi sem vagyunk már azok. Jó szándékkal tesszük egymást tönkre: alkatrészek a szörnyű gépezetben. Nem látjuk célját, mert talán nincs is célja, csak hogy egyenként ősrölje fel minden egyes részét, míg végül maga is megsemmisül újra. Igen, így látom, ahogy ülök mindennel szemben, az asztalon az utolsó üveg bor, és a pislákoló gyertya.

Láttam boldog lényeket is, de azok nem itt éltek, nem e világon, sem pedig túlhan. Kihasznlom az időt: írok. Nem mintha lenne kinek, csak megszokásból. Persze, ha tudnám, hogy az a bizonyos bíró, aki ítél mindenek fölött, elolvasná, mit érdekelne, hogy jön-e válasz.

Az maga lenne a megnyugvás.

Lassan eljön a pillanat, amikor elfogy a bor, és a gyertya is leég. Ha megszólalnak a szirénák, le kell menni a pincébe. A kézirat nem, csak a test ég el egészen.

MEZÍTLÁBAS PSYCHÉ

Tamás a folyóparton ült, gondolkodott, és cigarettázott.
Gyakran gondolkodott, sokszor egész nap. Közben egy könyvet is
olvasott, a borítón az állt: „A kudarc”.
Tamás orvosnál is volt. Azt mondta, nem múlik a színház utcai láz.
Az orvos felírt valamit, hogy a páciens felejthessen. De Tamás
nem felejtett. „Memóriatörlésre van szükség – gondolta. – Hogy
elfelejthessem Psychét.”
Elment a házhoz, de azt mondták, Psyché már nem lakik ott.
Ezért Tamás a folyópartra ment gondolkodni. Az emlékezés
betege volt. Mert nem tudott felejteni. Tamás egy pisztolyt is
beszerzett, hátha az segít felejteni.
A pisztollyal jól tudott beszélgetni. Elvégre értett a fegyverekhez.
Valamikor még löni is tudott. Elővett egy fényképet a zsebéből:
Fekete haj, barna szem, kreol bőr.

Hajnalban horgászok érkeztek a folyóhoz.
Psyché akkor szállt fel a vonatra, hogy Tamáshoz utazzon.

NAGYÍTÁS

Árulóim megérkeztek. Számuk állandó. Mindig hárman vannak.
Akiket segítetttem, most ellenem vallanak. Ha elmondanám megfigyelésem
történetét –

Mindig ott vannak a képeken, van, hogy láthatatlanul. De máskor látszanak.
És az a rosszabb. Egyikük pezsgőt iszik, a másik mosolyog, harmadik háttal
áll. Miért üldöznek engem? Elszívják előlem a levegőt, elveszik tőlem a
teret. Helyemre törnek. Ha zebrán állok, autóval jönnek, vagy máskor a
járdán, szemben velem. Nem mehetek be egy kávéra, sörre. Ott vannak
minden helyen. A színház is veszélyes terület. Az főleg.

Ha elköltözöm, utánam jönnek. Láthatatlanná kellene válnom.

Vagy kerülnöm a hatalmakat. Vagy mindent.

VILÁGOK ÓRE

Ma találtam egy könyvet. Az elveszett könyvek között volt,
az utolsó szobában. De megtaláltam. Bőrkötésben, a lapszélek
aranyozva. Hatvanöt fejezet, több, mint amit reméltem.
Benne van minden, amit tudnom kell, minden, ami volt, és
még lesz valamikor. Egy nap minden egyes lapja.
Senkinél nem vagyok különb, semmiben. Lehetnék akár ama
harminchat egyike, akkor sem lenne szabad tudnom róla.
De másokról tudhatok bármit. Mit éreznek éppen, mire gondolnak.
De nem segíthetek rajtuk.
Persze, azelőtt más volt. Ültünk a kertben, angyalokról, és más
effélékről beszélgetve. Kenyér, és bor az asztalon. Számoltuk,
hány nap van még hátra. Azután elfogytak a napok.
A mennyország elesett. A kenyér és a bor elfogyott. És ördögök
vannak mindenütt. Ördögök, ördögök, ördögök.

VISSZATÉRÉS

Talán csak kényszermegoldás volt a hősi halál. De még mindig jobb, mint egy pincében átvészelni a telet. Vagy futni a téren át, lélekszakadva. Végül is, senki nem tartozik senkinek. Ez így tiszta, és így tovább.

Most mégis egy barlang mélyén várom a tavaszt, vagy amit annak neveznek, bármi is legyen. Lassan növekedve, mint a cseppkő, ezer és ezer éven át. Ki kinek üzen, milyen erőnek, miféle hatalomnak lesz feltámadása?

Most tavaszt játszik. Az előbb még ember volt, de megunta a régi álcát. El akarja hitetni, hogy végül is nem történt semmi. Végül is.

Ha azokba a szemekbe néznél, látnád, ahogy felvillan az ég, tűzeső veri a várost, és lassan szitálni kezd a hamu.

Csak az a kérdés, kit szolgálsz? Végül is.

De hol leszek én már akkor?

Megnyílik a szaturnuszi csapda, és végre kilépek a fénybe.

URÁNIUM

Felolvasás a Törvény könyvéből. Ne hidd, hogy egyedül vagy, mert mi ott vagyunk mindenütt. Akkor is, amikor felnézel, és keresed azt a csillagot, amelyről tudod, hogy napról-napra egyre nagyobb lesz, mindaddig, amíg el nem takarja az eget, hogy végül összeolvadjon veled.

Csak azt tudod elfelejteni, akit már megismertél. Még ha többé nem is beszéltek. És forognak tovább a csillagrendszerek. Keresed tovább másik részedet.

Szemeddel látunk, füleddel hallunk, használjuk minden érzékedet. Te táplálsz minket, és mi segítünk téged. Amit te adsz nekünk, az a tapasztalat.

Amikor megálltál az „Isten akarata” fogadóban, hallgatni a háborús híreket. És felmentél a lánnyal a szobába, és bőröd a bőréhez ért. Mi akkor is ott voltunk köztetek. Másnap bevonultál, és mi eltérítettük a golyókat, hogy neked ne ártsanak, és levágtuk előtted az ellenséget, hogy ne kelljen ölnöd. És lefoglaltuk kezéd, hogy ne fordítsd önmagad ellen a fegyvert, és elfelejts minden csalódást.

Híressé teszünk az emberek között, hogy szolgálj Őt, akit mi is szolgálunk. Megvédünk mindentől, hogy senki ne árthasson neked.

Hatalmas leszel az emberek között. Ismerünk öröktől fogva. És amikor tested nem bírja tovább hordozni szellemed, segítünk újat keresni, ahol tovább élhetünk együtt veled.

REKONSTRUKCIÓ

Ami a színésznek egy szerep, nekem annyi egy élet.
Ha megtanulom, sűgő nélkül is tudom.
Tanulmányoztam az embereket, és végűl magam is
azzá váltam.

KOFFEINFÜGGŐ

H. P. emlékének

Amikor már végleg úgy érzem, hogy elviselhetetlen
a fájdalom, amit hiányod okoz, lemegyek a büfébe,
és rendelek még egy kávét.
Kint a fák hajladoznak a szélben, a házak előtt. Nem tudom,
hol laksz, akármelyik lehet a te házad.
Mint egy fehér-sárga sivatag, ahol csak házak és kövek.
Egy halott város bontakozik ki a szemem előtt, egy halott,
egykor perzsák lakta város.
Nem tudom, melyik házból jössz majd elő, milyen napon,
talán egy csütörtök reggel.
Nem tudom, kijutok-e innen élve.
De tudom, hogy a városon túl édesvízű folyó folyik, és zöld,
ismeretlen nevű fák levelei remegnek a nyugati szélben.

A GYALOGSÁG

A gyalogság néha eltéved, az emberélet útjának felén. Előkerül térkép, tájoló, távcsővel nézzük a tájat. Nos, ez itt valószínűleg már a bejárat. Az erdőnek is van gyökere, nem csak a fáknak. Nem tudni, mi az, ami ideköt még. Talán csak az, hogy várjuk a felmentő erőt, a lovasságot. Leszálló ég alatt most kapjuk vissza, amitadtunk másnak. Az örökkévaló beássa magát a földbe, és páncélt növeszt.

Az embernek végül nem marad más vágya, csak felugrani, rohanni előre és löni, löni, löni.

INFRA

Ránk vetül az eljövendő dolgok árnyéka. Mint aki kétezer éve vár,
örökös éberségben, nyugalomra várva.

A nyugalom tengere a kezdet. Nincs semmi, amit megbocsáthatnék.

Nincs idő, nincs sors, nincs karma.

Hárman jönnek, szakállasan, foltos kabátban, kérdeznek: Rabbi,
nem tudod, megszületett-e már?

Fagyottan forog az éjszaka, csillogó kristályok a csikorgó fényben.

Nem tudom, hányadika van. Vajon megszületett-e már?

Infravörös városok vonulnak el alattunk, teljes elsötétítésben.

Nem tudom, hol laksz, melyik a te házad. Bármelyik lehet.

Megint jönnek, hárman, műanyag kabátban. Az angyalok már
a városban vannak. *Nem tudod, hányadika van? Hány nap van még
hátra?* Nem tudom, megszületett-e már.

Keletről jöttünk, infravörös városokon át,
mert Perzsia börtön.

De mostantól megújul a világ.

KARDINÁLIS

Az Erő, amely meg akar nyilvánulni, a folyó, amelyik medret keres.

Korlátok választják el a korszakokat, áttörhetetlen falak.

Mikor átlépsz az újba, észre sem veszed, hogy a régeből semmi sem maradt.

Hamlet kastélya felett sötétség ragyog. A Tűzbe Öltözött Ember kap most feladatot. Foszladozik a Maya fátyla. A mesterlövész a távcsőbe néz.

Korlátok választják el a korszakokat, áttörhetetlen falak.

Nem tudok nem gondolni rád. Csak nem létező dolgok vannak.

Bárhová nézek, nincs realitás. Betűk és szavak a tárgyak helyén, csak számokból áll a lények arca. Csak egy végtelen elme alkotása, ennyi az egész. Próbálom elképzelni a helyet, a létezés határain túl: igen, éppen ilyen lehet. Nem tudok nem gondolni rád.

Látható szellemekként jöttünk erre a helyre, feladva mindent, ami volt.

Most szükségünk van fényre, vízre, levegőre, és némi élelem sem árt.

Ez már a negyedik felvonás, és a végén tűz emészti el, mindazt, mi volt, és lehetett volna, de csak ennyi, ami járt.

Nem tudok nem gondolni rád.

TAVALY, ÁPRILIS

Derült, hideg áprilisi nap volt, az órák éppen tizenhármát ütöttek –
így kezdődik
Orwell ezerkilencszáznylvannégye. Igen, én is így kezdem: derült,
hideg áprilisi nap
volt, azóta omlanak alá az egek. Amikor gyermek voltam, gyermek-
ként, amikor
katona, akkor katonaként. Hogy elkerüljük a személyesség csapdáját.
Azóta minden
nap olyan, mint egy kibiztosított kézigránát, amit eldobtak, de nem
robbant fel. A
parancsnok ment érte, hogy visszahozza, majd verejtékezve és remeg-
ve a kezembe
adta. „Ez a tiéd, neked kell vele kezdened valamit, akárcsak az életed-
del. Senki nem
fogja leélni helyetted, ahogy meghalni sem lehet mások helyett.”
Omlanak alá az egek, szakadatlanul. Azóta is. Szakadatlanul.

GYÉMÁNTNÁL KEMÉNYEBB

Axis Mundi. Tükrök párbeszéde.
Időnél sebesebben.
Megkértem a Mestert, hogy tanítson.
Semmi sem létezik.
A semmi sem létezik.
Minden üres.
Az üresség is üres.
Nincs mester.
És nincs tanítvány.

PEREMVIDÉK

A névtelen tartomány. Itt a lélek feloszlatja önmagát.

Persze, múlatni kell az időt, ha az ember nem bírja már tovább. Öntöttem már ágyút, és harangot, foglaltam országot, és várost. De süllyed a hold, leszáll a homály.

Antarktisz üzen a távolból. Azt mondják, négyféle fém kell az angyalokhoz, mint ahogy az idő is négyféle minőség. Fogalmam sincs, hogy hogyan csinálják, de egyszer csak itt van mind a négy.

Peremvidék az ország neve, ahol minden nap újra áll a bál.

Leülhetsz hát az asztalukhoz, ha elkélne némi segítség.

Varázslók, csalók, szemfényvesztők, és mindenféle egyéb népség áll szolgálatodra, öntenek neked angylalt aranyból, és elintézik, némi pénzért persze, hogy szíved hölgye legalább egy kicsit, téged is szeressen.

Herceg, ha hallod a hangom a homályból, szabadíts ki börtönömből, ahová gonosz istenek zártak, hiszen a Te országodban nem kőből, hanem az idők jeleiből emeltem neked házat.

SPION

Egy perzselő februári délelőtt, visszatértem
a felvigyázók házába, érezni akartam megint azt a
szagot. Ha elárulhatok neked egy titkot, nincsenek
többé hétköznapiak.

Minden nap az utolsó azoknak, akik nevükben hordják
titkukat. A kódfejtők szobája mellett, a folyosón isszák
híg kávéjukat.

Még decemberben kezdődött a dolog, aztán lett január,
és újra február, mit négy év romba nem döntött, arra már
örökös tavasz vár.

Hirtelen megváltozik, és írni kezd. Teste hangtalan
ragyog, mint mikor meglátja azt, miért érdemes, egy óriási
képeslapot. A falon különös alakzatok, és egy eljövendő nyár,
mától kezdve minden óra össze-vissza jár.

Az ajtón rács, az ablakok is rácsosak, dohányozni csak a
kertben szabad. (Ezt a verset még nem olvasta senki, és ez
lehet, hogy így is marad.)

A titkos teremben vetítik a háborús híradót, és más egyéb filmeket.
A vászonról néhány diktátor integet.

Végül megmutatták az isteneket. Volt fekete, vörös, sárga, zöld.
Béke csak a fény győzelme után. És mindegyik könnyezett.

IDŐELTÖRÉSBEN

Halott Apa, téged szólítalak, akinek már megvan az idők teljessége.

Amit én tükörben, homályosan látok, azt te már színről színre.

Rendjeleid híven őrzöm, csak az nincs meg, amit Isten tűzött szívedre.

Nekem nem adatott meg szörnyeteggel harcolnom, de lehet, hogy mégis. Szelídnek álcázzák önmagukat.

Amikor lerajzoltad nekem a Naprendszer, és megmutattad az

Univerzumot, azt mondtad, egyszer én is eljutok a csillagokba.

Időből emelt nekünk labirintust a Mindenható, és Minotaurusz ott vár ránk. Eltört a Mindenség pulzusát mérő szerkezet. A lélek felosztatja önmagát.

Amikor megszólal a hajnali riadócsengő, az első cigaretta keserű ízét érzem. „Lesz még nap elég, ne félj!”

Fénybe borul a sátáni város. Ahogy a parkon át megyek az imaház felé.

Vörös, és zöld. Ezeket a színeket ígérted nekem. De nem mondtad, mikor, és kinél lesz érkezésem.

A LEMONDOTTAK RENDJE

Üres, üres, üres. Üresség van minden dolgok mélyén.
A székem is üres. Abbahagyom az írást, lemondok mindenről.
Semminek nincs értelme. A Semmi fogalma is üres.
Csak a Szellem jéghideg ragyogása van az üresség mögött.
Ahogy benéz az utcáról a kávézóba a párás ablakon.
Belép, helyet keres, leveszi kabátját. A fogastra akasztja.
Leül, kávét rendel. Kinyitja újságját.
Várja a fel nem foghatót.
Belép egy idegen. Az asztalhoz siet. Leül, nem szól.
Az asztalra egy kulcsot helyez.
Ha elveszed a kulcsot, belépsz a Rendbe. Elfoglalod helyed
a bukott angyalok között.
Ha nem, minden megy tovább.
Hiszen egy világ vége, csak egy illúzió vége.

AZ ÖRDÖGPÁPA

Már nem tudok félni. Pedig lenne mitől.

Napot rajzol a sínek közé egy kéz. Megkötötetett a szövetség. Örül most az ördögpápa, nevetnek az ördögpapok. Mosolygó Buddhát tettél ablakomba.

Ha nem félek, nem kapok találatot. A páncélon is megcsillan néha a fény. Lesz még nap elég, ne félj! Pedig az időt eltölteni nehéz. Bátorság, te légy a társam! Csendes vidék ez, angyaltemető. Kiégett fűtőelemeken térdelek. Közel az idő. Építkezek.

FÖLDRAJZ

Azt a mexikói képeslapot végül soha nem
kaptam meg. Skandináviából sem érkezik már
levél. A szíriai rádió sem küld üzenetet.
De a szeretet minőségét nem befolyásolja, hogy
viszonozzák-e.

SZATURNUSZ FIA

Azt mondják, az idő lerombol mindent, te mégis egyre erősebb vagy bennem. Számomra nincs sors, nincs kötelező végzet. Szellemem végtelenül szabad. Ha azt akarom, én leszek te, vagy te leszel én. A csordának valók a szabályok, nem nekem.

Azt teszek, amit csak akarok. Ez a törvény él bennem.

Például az újságokban a jelek, hogy miről ismerünk egymásra. Vagy ahogy a telefon cseng. Világokon át, jöttem, hogy találkozzam veled. Mégis, van, ami jobb, ha mindig csak lehetőség marad.

És akkor beköszönt végre a nyugalom kora.

BARDO

Készen vagyok, sohasem voltam készebb.

Ahogy a test és az elme lassan elmerül
a sötétségben, látom a szemedben, hogy
szükséged van rám, leszek vezetőd az úton.

Mennyei születésed napján találkozunk a
köztes Lét kávézóban, a Pál Apostol és a
János Jelenések sarkán. Ahol egy asztalnál
issza Faustus Doktor és John Dee borát.

Utána moziba megyünk. Látom a vásznon,
ahogy felülről látom azt, hogy felülről látom
magam, ahogy ülök az asztalnál, és olvasok.

Azt olvasom, hogy kitört az okkult háború,
azt olvasom, hogy látom, hogy megint égnék a
kemencék, a bukottak térítve járják a földet, elhitetve
mind a népeket, azt látom, hogy olvasom, amit írok, és
újra látom, amit írok, és olvasom, amit látok. Látom, hogy
a Gonosz Istent majmolja. Aztán egy másik filmbe megyünk, ahol
a gyalogság elfoglalja a hidat, utána jönnek a páncélosok.

Ez a legjobb ajánlatom mára.

De most menjünk tovább, ne tápláljuk szívünk démonait.
Útközben elmondom, hogy te is a Legfelső emanációja vagy, és
ez a világ, úgy, ahogy van, egy kisebb isten alkotása. De mi,
akik meghaltunk, és feltámadtunk, erősebbek vagyunk nála.
Most nézzük meg azokat, akik nem akarnak megszületni többé.

Vég nélkül vitatkoznak, lázadva a törvény ellen, de ennél a
mennynél nem jutnak tovább.

És szemben, a dombon, az üdvözültek házai. A te házad is ott áll.

ÉS A TAVASZPONTON ÁTLÉP

Azon a napon nem nyugodhatunk. Pedig ugyanúgy isszuk a kávé, az Ég kárpítja felfeslik, és abbamarad a forgás. A csecsemők sem sírhatnak többé. Az állatok is eltévednek, ha leszakad a sötétség. Ez mind miattad van, ne tagadd. Mert az idő letelt, és te nem tetted meg, amit lehet.

Még néhány lélegzetvétel, a ritkuló levegőből. A fénytettet nem éri kár. Minden létező magában hordja saját árnyékát. Te is bennem élsz, szegény, szegény Doktor Faustus. Együtt értünk fel a hegyre, de külön-külön mégis. Te már beértél, de én még nem látom a célt. Új nap kel fel a félelem háza felett. Lélegzetem a hóhatárig ér.

Lehettem volna a leggonoszabb ember a földön, vagy a legjobb is akár, de nem vagyok se jó, se rossz. Az elítélt, kivégzésre vár. Éjfél előtt öt perccel, mielőtt érte jönnek, kiüríti poharát. A végrehajtó már csak kiégett, üres lelket talál. Hasztalan kacat, a pokolban is fölösleges. Hitttem benned, de te elárultál.

Soha nem kértem magamnak semmit, pénzt, sikert, múltó gyönyört. Te kaptál mindent, de mindent elszórtál. Fázom, dermesztő ez a józan-ság. A szellem jéghideg ragyogása a túlsó oldalon. Jó lett volna élni, te legalább éltél. És bűneiddel együtt is szeretve vagy.

Hiszen nem voltál te rossz, csak boldog akartál lenni, de senki nem lehet az, a legkisebbitől a legnagyobbig. És mégis, te voltál a legboldogtalanabb.

Új seregek jönnek lentről és fentről, a fémtestek egymáshoz csapódnak. De te nem látod e harcot, hiszen már meg nem nyilvánult vagy.

Számodra semmi sem létezik, a semmi örvénylik helyeden. Magamra hagytál. Egyedül, mint az idők kezdete előtt. A fémtestek egymáshoz csapódnak. Önmagába hullik a fény. Az egy kettévált.

Nincs semmi, amiért érdemes. És a tavaszponton átlép a halál.

MEGSZAKADT

Egy zöld táska fekszik a padon, lelke már az
égbe ment, holt csend ül a park felett.

De a Mennyország nem felel. Csendben vár
a 144 ezer. Te is közülük vagy, ne tagadd.

Beszakadt ég a táj felett.

Nem baj, hogy mindig másokat.

Egyszer már én is láttalak.

TARTALOM

A lélek nulla foka	3
Beatriz Viterbo keresése	4
Személyes év	5
Berlin, 1985	7
Az ördög nyugalma	8
A vallatótiszt tekintete.....	9
Metanoia	10
Deadlock (Holtpont).....	11
Appel.....	12
Arktisz.....	13
Csendes, és elpusztíthatatlan.....	14
Dísz tér	15
Esőfront.....	16
Tartózkodó Buddha	17
Teljes elsötétítés.....	18
Mezítlábas Psyché	19
Nagyítás	20
Világok őre	21
Visszatérés.....	22
Uránium	23
Rekonstrukció.....	24
Koffeinfüggő.....	25
A gyalogság.....	26
Infra.....	27
Kardinális.....	28
Tavaly, április.....	29
Gyémántnál keményebb	30
Peremvidék.....	31
Spion	32
Időeltörésben.....	33
A lemondottak rendje	34
Az ördögpápa.....	35
Földrajz.....	36
Szturnusz fia.....	37
Bardo	38
És a tavaszponon átlép	39
Megszakadt.....	40

Kiadja a Tipp Cult Kft.
1147 Budapest, Gyarmat u. 106.
Felelős kiadó: Turczi István
Nyomdai kivitelezés: Beda Books Kft.
ISBN 978-963-9781-10-8
ISSN 1589-2735